

El fantasma de les tricolors intoxica la manifestació de Madrid

written by Redacció Unilateral | 14 de març de 2019

Després que l'ANC va haver de renunciar al lema de partida durant el judici als presos polítics catalans, coherent amb les seves línies de treball per fer efectiva la independència, ara s'hi suma la voluntat de diferents sectors aliens a l'Assemblea perquè la manifestació de Madrid sigui un mar de banderes tricolors amb alguna estelada esporàdica.

El lema de la campanya paral·lela al judici als presos polítics havia de ser "l'autodeterminació és un dret", i fruit de tensions internes s'ha convertit en "l'autodeterminació no és delicta". Un lema en negatiu que no transmet una posició clara i contundent d'afirmació nacional sobre el resultat del referèndum d'autodeterminació del 1r d'octubre de 2017.

Entre els que més han pressionat per aquesta visió "menys radical" hi ha Òmnium, ja que la seva campanya "Judici a la democràcia" planteja la sacsejada repressiva espanyola com una vulneració de drets fonamentals i no un atac, amb tota regla, a la nacionalitat catalana.

Existeix la idea que, tal com ha manifestat Marcel Mauri reiteradament, "en nom de la unitat d'Espanya, l'Estat està vulnerant sistemàticament els drets fonamentals" en detriment de l'existència d'un conflicte nacional entre catalans i espanyols com altres sectors sobiranistes exposen.

De cara a la manifestació a la capital espanyola del 16 de març –més enllà de l'esforç de molts catalans per ser-hi amb ànim de protesta–, s'entén com un èxit l'adhesió d'entitats i grups socials de Madrid i d'altres llocs propers que treballen per la república espanyola, tanmateix, només alguns d'aquests

grups admetrien la independència de Catalunya i sols de forma indirecta i teòrica, segons s'ha pogut comprovar del llistat fet públic. La majoria d'aquests participants espanyols són grups vinculats a ideals progressistes, de drets humans, per la plena igualtat o les diferents minories. Un sac de reivindicacions on haurà de surar com pugui el prestigi nacional dels catalans.

En el seu dia, Marcel Mauri, des de Badalona, ja va dir que "des de fa massa temps els idiomes s'han usat com a arma política per destruir projectes nacionals i realitats culturals com la catalana" al referir-se a l'hegemonia de l'espanyol a Catalunya en relació amb el "projecte nacional" català com si aquest sorgís del no-res. Per tot seguit afirmar: "Jo aspiro que Catalunya pugui tenir ben aviat un Estat propi (si així ho desitgen la majoria dels ciutadans). Un Estat on els drets lingüístics de les persones, sigui quin sigui el seu idioma, estiguin respectats.", admetent que els drets dels pobles poden quedar en mans, únicament, de les dinàmiques electorals.

Un judici a la democràcia i a la llibertat d'expressió que afecta el 80% dels catalans, és el que prediquen les posicions més moderades, tot esperant que aquest posicionament faci dubtar a les autoritats espanyoles, siguin judicials o executives, per no parlar de les legislatives, de la deriva actual que estan escometent sobre el poble català.

Segons Xavier Antich, seguidor de la mateixa línia "Per sortir de la situació actual, que només provoca paràlisi i malestar, ens cal imperativament posar en comú els marcs de referència i discutir-los: abordar-los explícitament, amb rigor i respecte,

però amb l'ambició de trobar la base per a un marc comú." Aquest marc comú no passa, ara, per fer evident la confrontació existent, històrica, permanent, visceral i soterrada, entre catalans i espanyols, sinó per buscar en el teixit comú dels drets i les llibertats un somni compartit de pau i prosperitat que no allunyi, encara més, "una solució negociada, pacífica i democràtica" a la independència de Catalunya.